

Passió clarivalent dins la *Passió cega* de Raoul Walsh

Joan Ferrer Miserol

Em diuen Cassie Hartley, però un dia, sense adonar-me'n, vaig començar a desitjar que me coguessin com a Cassie Fabrini. Tot començà amb una de les moltes ocupacions que vaig temptar aquells llunyans anys trenta de la depressió, fent de cambrera en el cafè de carretera Barney's. Era una feina feixuga perquè, a més de servir, havia d'esquivar les mans de l'amo i al mateix temps lluitar amb els camioners, principals clients de Barney, que no se conformaven a menjar alguna cosa perquè necessitaven esplaiar les seves destreses, massa temps comprimides dins la cabina del camió. En general m'eren més molestos que no agradables, però tot d'una vaig fixar-me amb un que me semblà força diferent, es tractava de Joe Fabrini. Ja el primer dia que coincidírem els vaig haver d'ajudar, a ell i al seu germà Paul, a fugir de l'usurer a qui li devien uns pagaments de la compra del camió. Els dos germans me caigueren molt simpàtics i, sincerament, els capitalistes no m'ho són massa.

Aviat vaig decidir abandonar aquell lloc, que no me donava ni per a pipes i sí moltes molèsties; fent autostop vaig rebre la sorpresa que els que s'aturaren per dur-me foren precisament els germans Fabrini. Vaig anar amb ells fins a Los Angeles i vaig

tenir l'oportunitat de corroborar la seva bonhomia perquè me convidaren a sopar, constatant que eren tal com els havia intuït el dia que els vaig servir a Barney's. Després vaig viure la duresa de la seva feina; just davant nosaltres va sortir de la carretera un camió en el que moriren els ocupants, dos amics seus. Quan arribàrem a Los Angeles, deixàrem en Paul a casa seva i, després de descarregar la mercaderia, Joe me demanà quants doblers tenia. Li vaig dir la veritat, un dòlar i dotze cèntims; ell tot d'una me va oferir pagar-me la pensió. No era tan beneïta per negar-m'hi; però ja dins l'habitació, tota sola davant ell, no vaig poder evitar posar-me a plorar per haver de menester la seva caritat. L'únic que me digué fou que jo li agradava, això me va commoure. Quan me vaig refer ens posàrem a parlar, i sense adonar-me'n se quedà dormit.

L'endemà, quan despertà, li vaig aconsellar de cercar una feina menys feixuga, però me contestà que si aconseguia tenir un camió podria arribar a viure sense treballar. Me semblà una quimera; però quan va deixar-me, me donà uns dòlars perquè pogués subsistir uns dies i jo li vaig dir, en un to de desesperació mentre el vaig besar com mai no ho havia fet, que molt possiblement no ens tornàrem

a veure. Uns dies més tard me telefonà i me digué que havia fet diners i que aviat ens veuríem, però va patir un accident en el qual el seu germà Paul va perdre un braç i ell el camió. Aquest fet l'obligà a acceptar un treball a l'empresa de camions del seu amic Ed Carlsen, que, a més de l'empresa de camions, estava casat amb Laura, enamorada de Joe; encara que això jo ho ignorava. Un dia, mentre ballàvem, me demanà que ens casàssim i li vaig dir que abans era millor que demanàs a Ed Carlsen que donàs una feina al seu germà Paul, ja que amb la manca d'un braç no podia conduir, sols dirigir i organitzar, cosa que sí que podria fer a l'empresa d'Ed.

Un dia me va sorprendre dient-me que l'endemà havia d'anar a una festa a casa dels Carlsen. Malauradament, aquella festa no acabà massa bé perquè Ed va morir. Malgrat que el fiscal, per les declaracions que li va fer Laura va determinar que havia mort accidentalment, no deixà d'esser, per a mi i per a Joe, un maldecap. Laura li oferí fer-lo soci i gerent de l'empresa, ja que ella no es veia capaç de dur-la tota sola. Ell acceptà, no massa convençut; però se posà a fer que el negoci guanyàs diners a tota màquina. Fins que un dia, quan vaig anar a cercar-lo a l'empresa i me besà com de costum, Laura, que en aquell moment era per allà, se posà tan gelosa que no va poder estar-se'n

de retreure-li-ho. Quan Joe li digué que se volia casar amb mi, l'acusà que havia matat el seu marit per mor d'ell i que ara no podia deixar-la plantada. Joe va voler anar-se'n; però ella, com a venjança, l'acusà d'haver-la obligada a matar a Ed. Els empresonaren tots dos i jo vaig tenir el coratge d'anar fins a la presó per demanar-li a ella que me digués personalment la veritat; però se limità a repetir-me el que ja havia dit al fiscal, que Joe l'havia obligada a fer-ho. Quan li vaig dir que mai no la podria creure, s'ensorrà perquè va veure que no tothom era com ella. En el judici va perdre l'equilibri i confessà la veritat

Joe, decebut, volia repartir el negoci entre els empleats i tornar a la carretera, que, segons ell, era el seu món. Li vaig dir que no m'agradava gens ni mica, però que acceptaria el que decidís. Ell s'ho cregué; però jo vaig aprofitar per telefonar al seu germà Paul per assabentar-lo dels plans de Joe i que creia que hauria de fer alguna cosa per no deixar-lo partir. Quan Joe arribà a l'empresa se'n dugué la sorpresa de la seva vida, tots els empleats, amb en Paul el capdavant, li demanaren que no els deixàs, que el negoci no podia marxar sense ell. Va decidir quedar-se, i jo vaig tenir el goig de veure que mentre la passió de Laura cap a Joe havia estat una passió cega, la meua, en canvi, havia estat clarivent des de bon començament. ■

Raoul Walsh
vist pel
dibuixant
Amenofis